

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

začíná nová divadelní sezóna a při jejím zahájení bych se vám rád svěřil z radosti a pýchy, kterou zažívám společně se všemi svými kolegy právě díky vám.

Do našeho divadla často přijíždějí různí hosté. Jak z jiných měst naší země, tak i ze zahraničí. A samozřejmě jsou mezi nimi divadelní producenti, ředitelé i představitelé dalších divadelních profesí. Jsou zvědaví na to, co se u nás právě hraje, a často o tom, co u nás viděli, následně rozmlouvají buď se mnou, nebo s jinými kolegy z našeho divadla. A kromě jejich názorů na jednotlivá představení se ode všech, (váženě ode všech!), dozvídáme jednu pro nás zpočátku zvláštní, ale o to krásnější informaci, která souvisí právě s vámi. Poprvé jsem ji slyšel od kolegy ředitele z Německa. Říká mi: „...u vás máte dnes nějaký svátek?“ Netušil jsem, proč se na to ptá, a navíc žádný svátek zrovna nebyl, a tak jsem ho požádal o vysvětlení. „No to vaše obecnstvo...“ říká. „Ti lidi... jak jsou oblečení...“ Nechápu, a tak se s údivem ptám: „Jak oblečení?“ „No jako do kostela, nebo na svatbu,“ odpovídá a dodává: „A tak je to tu každý večer?“ Musím se přiznat, že jsem do té doby nad tím, jak jsou naši diváci oblečení, moc nepřemýšlel. Vždycky jsem to považoval za normální, když se lidé, kteří jdou do divadla, hezky upraví.

Pak jsem se od něj dozvěděl, že „u nich“ tomu tak už dávno není a že je mu to líto, když nevidí rozdíl mezi tím, jak se lidé oblékají do práce, na výlet za město, do kina, nebo do divadla... Závídel. Krásně závídel...

Vzpomínám si i na rozhovor s ředitelem jednoho z nejvýznamnějších pražských divadel, který mluvil o tomtéž. Svěřil se mi: „Víš, to je strašný. Sice k nám chodí taky hodně diváků, ale my vůbec nevíme, o koho se vlastně jedná. Třetina jsou divně oblečení turisté z celého světa, druhá třetina rozliční batůžkáři a ta poslední třetina různé „svozy“ z venkova... Všem je docela jedno, co zrovna hrajeme, hlavně, že vidí pár známých tváří z televize a ti zahraniční zase zevnitř naše divadlo. Mnohým vůbec nejde o představení, na které přišli, a možná i proto je jim nakonec jedno, jak sami vypadají. A když sedím u vás v hledišti, a to jsem u vás docela častým hostem, velmi intenzivně cítím, že ty lidi, kteří chodí do vašeho divadla, zvláštním způsobem znám. Tím, jak se chovají před a po představení, jak vnímají různé inscenace, jsou mi ohromně sympatičtí. Díky jejich zájmu, nadšení a pocitu jakési mimořádné svátečnosti je taky hned poznávám blíže. Snad je to tím, že se u vás cítím stejně jako oni a že je pro mě přirozené chodit do divadla dobře oblečený...“

Začal jsem si tohoto fenoménu více všimnout a nelze než dát oběma kolegům za pravdu. Navíc nebyli sami, kdo se na to ptal. Jsem rád a pyšný... Přiznávám, že velmi rád, když to dovolí počasí, sedávám u stolu před restaurací Boulevard na dvoře našeho divadla a kochám se při pozorování vás, našich diváků. Jednou jsem s úžasem a potěšením pozoroval jednu dámu, zřejmě babičku dvou holčiček ve věku kolem 8 let. Obě děvčátka měla nádherné šatičky, střevíčky a z vlasů udělaný kouzelný cop. Jenom jeden z těch copů musel i pro zkušeného „zaplétače copů“ znamenat dle mých nečastých zkušeností dobrou půlhodinu soustředěné práce. A dáma? Ta byla jedním slovem dáma... Kolik času a jistě i peněz věnujete tomu, abyste tím, jak jste celkově upravení, vzdali hold onomu svátečnímu zážitku, kterým je pro vás návštěva našeho divadla.

Už mockrát jsem vám za to chtěl poděkovat. Domnívám se, že začátek naší nové divadelní sezóny je pro to tím správným momentem. Děkuju!

Děkujeme! A společně se všemi kolegy se znovu těšíme na ona sváteční setkávání se s vámi v obou sálech našeho divadla.

St. Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ZÁŘÍ
2017

CENA 25,- Kč

Jana Musilová zahájila pěveckým vystoupením Mezinárodní turnaj v koňském pólu na Farmě NOE v Březině.

Alenka a Elenka Juráčkové si zabraly v muzikálu Brněnské kolo.

S premiérou Brněnského kola oslavila baletka Simona Šeligová i své narozeniny.

Závěrem premiérového večera princípal Stanislav Moša poděkoval tvůrcům i protagonistům tohoto nového muzikálu.

Ředitel gratuloval zvláště režisérovi Stanislavu Slovákovi.

Premiéru dramatu Žitkovské bohyně (krev je krev) se zúčastnila i autorka románu Kateřina Tučková.

Asistentka režie Anna Marie Formánková, spisovatelka Kateřina Tučková a Barbora Krčmová při premiérové děkovačce.

Režisér Dodo Gombár s představitelkou Irmy Gabrbelové Zdenou Herfortovou.

V klubu se po premiéře sešli Eliška Skálová, Viktor Skála, Dodo Gombár a Radka Coufalová.

Ředitelka firmy Hošek Motor Andrea Ungerová vítala v autosalonu Hanu Holíšovou a Janiku Kolářovou na speciální akci určené jen pro dámy s názvem She's Mercedes.

Holley neváhaly a vjely si na předváděcí jízdu kabrioletem.

S orchestrem Gustava Bromy si na Brněnském výstavišti zazpívali Petr Gazdík a Alena Antalová.

LISTOVÁNÍ

Legendární brněnský orchestr hrál pod taktovkou Vlado Valoviče.

V Divadelním klubu mezi přáteli a rodinou oslavil herec Jan Mazák kulaté jubileum.

Mezi gratulanty byla i režisérka Hana Burešová a dramaturg Štěpán Otčenášek.

Brno hostilo již dvacátý ročník světové soutěže zábavné pyrotechniky IGNIS Brunensis.

Jack Prelutsky (1940), americký spisovatel dětských básní. Básně začal psát již na základní škole, za což byl učiteli trestán a za trest musel recitovat dlouhé nudné básně. Vystudoval nejprve hudební akademii a poté filosofii a psychologii. Poté se živil příležitostnými pracemi a jako pomocný knihkupec se setkal s Bobem Dylanem, se kterým se záhy spřátelil. Napsal doposud 50 básnických sbírek pro děti. Z jeho bohaté poezie jsem si pro vás dovolil vybrat a přeložit jednu z jeho typických „podivňůstek“, které děti tak milují...

Miroslav Macek

Divná neteř pana Potta

Neteř pana Potta, divná zcela,
prohlásila rozhodně a pádně,
že by jeho automobil chtěla
po kousíčkách vychutnat si řádně.

Do jídla se za svítání dala,
karburátor jako první snědla,
dalším chodem houkačka se stala,
také volant lehce shltnout svedla.

Shltnout dveře, dokonce i s klíčky,
písty, válce, ložiska též umí,
olejovou pumpu, filtry, svíčky,
poloosy, brzdy, ráfky, gumy.

Po návratu strýček jenom zírání,
dráty, trubky také zmizly zcela,
neteř v ruce zbytky válců svírá,
zdá se, že by ještě další chtěla.

Strýček křičí : „To je tedy dílo!
Nové auto! Tohleto se dělá?“
Neteř na to: „K čemu by ti bylo?
Nádrž totiž prázdnou mělo zcela!“

„Lež se nastoluje jako světový řád.“

Franz Kafka (3. 7. 1883, Praha – 3. 6. 1924, Kierling), pražský německy píšící spisovatel, jeden z literárně nejvlivnějších spisovatelů 20. století.

B | R | N | O |
STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

Kateřina Tučková Dodo Gombár
ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ
(KREV JE KREV) Režie Dodo Gombár

20. a 21. KVĚTNA 2017

PREMIÉRY NA ČINOHERNÍ SCĚNĚ

foto: jef Kratochvíl

ČERT TĚ VEM

Mária LALKOVÁ

S Viktorem Skálou v komedii *Ryba potmě*,
režie: Mikoláš Tyc

Na tři roky vyměnila herečka Mária Lalková jeviště za dětská pískoviště a hřiště, když při mateřské dovolené učila nové dovednosti syna Matěje. Do uplynulé divadelní sezóny však už znovu naskočila rovnýma nohama, nastudovala tři nové role, stříhla si jeden záskok a vrátila se i do znovuobnovené verze muzikálu *Jesus Christ Superstar*.

Na konci června jste právě s tímto muzikálem vyjela s divadlem na zájezd do Slovinska. Jaký dojem ve vás Slovinsko zanechalo?

Slovinsko je vlídná a krásná země. Za těch pár dní, co jsme tam byli, jsem potkala samé příjemné lidi. Myslím, že do Slovinska se budu ráda vracet i s rodinou. Je tam na malém prostoru všechno – řeky, hory, moře. Mám pocit, že ve Slovincích se snoubí balkánský temperament se západoevropskou racionalitou.

Máte ráda zájezdy a hraní v cizím jazyce?

Jsem Slovenka. Dá se říci, že jsem na zájezdě

denně a na hraní v cizím jazyce jsem si zvykla. *Při představení ve slovinském městě Portorož jste zažili i bouřku a hodně nepříznivé počasí. Jaká to byla zkušenost?*

Byl strašný vítr a velký zmatek. Komické bylo vidět, jak se herci zčásti snaží dostat z jeviště, a ti odfouklí naopak zpět na jeviště. A kapela hraje. Naopak nepříliš úsměvné bylo vidět vyděšené tváře zvukařů a osvětlovačů... Vítr pohnul dokonce i s perkusistou Cvejnem!

Ve Slovinsku jste byla po dlouhé době sama bez rodiny. Stýskalo se vám nebo jste si to naopak užívala?

Jsem trochu divočejší nátura, tak jsem si to volno dokázala užít. Což nevylučuje, že mi rodina nechyběla.

Jak strávíte léto? Kam vyrazíte na dovolenou?

Poprvé od narození syna jedeme na pár dní k moři. Jinak budeme doma, toulat se po Čechách a Slovensku, nabírat síly a užívat volna.

S Michalem Isteníkem v Divadelním klubu

Syn Matěj má už tři roky. Komu je vlastnostmi více podobný – vám nebo Michalovi? (tatínkem je herec Michal Isteník, pozn. red.)

zikálu Chaplin, nazkoušela Maňu v *Bítlu* a po letech znovunastudovala i muzikál *Jesus Christ Superstar*.

Jsem trochu divočejší nátura.

Matěj je celý po mně. Je krásný, vtipný, inteligentní, talentovaný, empatický a skromný. Po tatínkovi u něj vidím jisté jajánkovské sklony.

Dají se u něho už vysledovat nějaké sklony k předvádění se?

Myslím, že ne. Je spíš plachý a předvádí se jen doma.

Jaká byla pro vás uplynulá divadelní sezóna?

Vletěla jsem s koncem mateřské dovolené do práce rovnýma nohama a jsem za to ráda. Během sezóny jsem hrála Fabianu v *Rybě potmě*, za Radku Coufalovou jsem zaskočila Barbaru ve *Splašených nůžkách*, byla jsem v company mu-

Pozorujete na sobě po mateřské jiný přístup k hraní?

Na mateřské jsem byla až na malé odskoky k divadlu tři roky, a to je pořádný kus času. Návrat byl ale prima, protože jsem měla hned dost práce. Překvapilo mě, jak se soubor za tu dobu proměnil. Myslím, že na mé práci se nic nezměnilo, snad jen, že rodičovství dodá práci větší nadhled. Což je mnohdy k dobrému.

*Text: Lenka Kolegarová,
foto: jeř Kratochvíl*

foto: jeř Kratochvíl

VIVAT Academia

VIVAT Academia

NA SKLENÍČCE S

Chrisem CURTISEM

Díky úspěšnému muzikálu Chaplin, jehož jste spoluautorem, měli nedávno i čeští diváci možnost nahlédnout trochu jiným pohledem na život legendy, o které si občas myslíme, že o ní víme vše. Co bylo prvořadým záměrem autorského týmu? Snaha o maximální dodržení faktografie, nebo umělecká nadsázka?

Co se týká vaší první otázky, uplatnili jsme určitou míru umělecké licence, protože bylo nutné vytvořit dramatický kus, ale většina představení odpovídá skutečnosti.

Jak jste byl vy sám ovlivněn Chaplinovými filmy, čeho jste se snažil při tvorbě hudby vyvarovat a naopak bez čeho by se muzikál jen těžko obešel?

Nepoužívali jsme skutečnou Chaplinovu hudbu, protože jsme chtěli vytvořit originální muzikál. Domnívám se, že Chaplinovy filmy mě ovlivnily výrazně, jeho Tulák je vyděděnec překonávající nepřítel osudu a světobol, něco, s čím se může ztotožnit každý z nás.

Jak se rodila spolupráce mezi vámi a ředitelem Stanislavem Mošou, tedy Městským divadlem Brno?

S panem Mošou jsem se setkal, když jsem se přijel podívat na představení, kterým jsem byl nadšený. Určitě budeme v budoucnu ještě spolupracovat. Nehovořil jsem s ním ale předem, byla to docela legrace vidět až to, s čím přijde. A výsledek byl úžasný.

Jsou rozdíly v hudebním provedení dejme tomu v USA a zde v srdci Evropy, tedy v Česku? Pokud ano, jak se dá muzika New Yorku a Brna charakterizovat?

V Evropě máte vícečlenný orchestr, což je vždy velkolepé.

Když byste zavřel oči a poslechl si anonymně pouze hudbu v provedení brněnského orchestru divadla, jak byste aranžmá, provedení či zpěv ohodnotil? Bylo by možné uvést klady i záporny?

Podle mého názoru zněla hudba v české inscenaci fantasticky.

Se Stanislavem Mošou při návštěvě reprízy muzikálu Chaplin

Poslech hudby v soukromí je určitě velmi osobní, snad by se dalo říct až intimní záležitostí, která je vždy ovlivněna momentálním rozpoložením. Přesto, jakou máte vy rád muziku, ke které se vracíte, která vás uklidní, nabíjí, a to bez ohledu na módní vlivy stárnutí a podobně?

Mám opravdu rád filmovou hudbu, mým oblíbeným skladatelem je John Williams, ale taky se mi líbí hudba Eltona Johna, se kterým jsem se několikrát setkal, a samozřejmě miluji všechny druhy muzikálové hudby z Broadwaye.

Jste světoobčan, žijete a pracujete ve městě, které má téměř tolik obyvatel jako celá Česká republika. Jak na vás naše země působila a konkrétně jak na vás působí Brno?

Brno jsem si zamiloval, je malebné, má osobitou atmosféru a jsou zde báječní lidé.

Odvezl jste si z návštěvy u nás nějaké zážitky (nemusí být jen umělecké), ke kterým se občas ve vzpomínkách vracíte? Měl jste možnost poslechnout si při své návštěvě i nějakou jinou

muziku než divadelní orchestr? Pokud ano, jak na vás působila?

Skutečně jsem byl spokojen s obsazením, všichni herci byli velmi přátelští, s několika jsem měl možnost se trochu lépe seznámit. Velmi rád se setkávám s lidmi z různých zemí. Chaplin mi k tomu dává příležitost.

Co tvoříte v současné době a chystáte se, ať už pracovní nebo soukromě, k nějaké další návštěvě Česka?

Pracuji na animovaném filmu pro společnost DreamWorks. Doufám, že se do Brna na představení opět přijedu podívat na podzim.

Můžeme se z vaší dílny těšit na podobně velké a zajímavé téma, jakým byl právě Charlie Chaplin?

Momentálně mám rozpracované dva nové muzikály a dám vědět, jakmile se práce na nich bude chýlit k závěru. Ukázky si můžete už nyní poslechnout na www.chriscurtismusic.com.

Text: Miroslav Homola, překlad: Věra Kadlecová, foto: jeř Kratochvil

NA KÁVĚ SE

Stanislavem MOŠOU

Počátkem roku 2018 vyrukuje MdB s premiérou muzikálu *Horečka sobotní noci* podle slavného filmu, který odstartoval hvězdnou kariéru Johna Travolty. Je to dvacet let od poprvé dávaného stejnojmenného muzikálu a čtyřicet let poté, co jeho předloha, tedy film získal Grammy za hudbu kapely Bee Gees.

Bylo uvedení v Brně záměrné v době těchto výročí?

Ne. Je to čirá a hezká náhoda. Při výběru jednotlivých titulů totiž na různá výročí moc nemyslíme. Naše rozhodování ovlivňují zcela jiné důvody.

Jak dlouho jste ty nebo vedení divadla pomýšleli na uvedení Horečky a jak bylo složité získat licenci na její uvádění?

První myšlenka přišla někdy před třemi lety a souvisela především s tím, že vznikla nová verze tohoto muzikálu, a právě to mě oslovilo.

Příběh drobnými úpravami získal výrazná pozitiva a hudba novými aranžemi ještě větší energii. Jednání o získání práv na uvedení tohoto muzikálu u nás bylo o to jednodušší, že jsem byl ve stejné době zároveň osloven, abych tuto novou verzi režíroval i ve Švýcarsku.

Jakým způsobem se musí tvůrci vyrovnat s faktem, že příběh i melodie zná díky filmu každý a diváka to nutně vede ke srovnávání? Nebo je to výhoda?

Nad tím taky moc nepřemýšlím. Snažím se společně se všemi zúčastněnými vždy vytvořit takovou inscenaci, při jejímž sledování žádná srovnávání nikoho nenapadnou. A když, tak jenom ve prospěch živého divadla. Kdo viděl například naše inscenace *West Side Story*, *DUCH* nebo *Flashdance*, ví, o čem mluvím.

Můžeš pro nezavěšené vysvětlit, co všechno musí autorský tým, který představení přebírá ke zpracování, dodržet? Jak moc je to svazující

a případně kde jsou místa, kdy lze použít vlastní rukopis, vlastní licenci, v našem případě rukopis Stanislava Moši a brněnské muzikálové scény?

Existují licence, které uvedení představení podmiňují tím, že realizační tým musí nastudovat v podstatě kopii originální verze. Častokrát jsou za tímto účelem do divadel vysíláni ať už jednotliví členové originálního realizačního týmu, nebo takzvaný supervisor, což je vlastně taková kontrola s absolutní mocí do díla jakkoliv zasáhnout včetně možného zákazu jeho uvádění. Naše divadlo zatím nikdy s takovým typem licence nepracovalo. Naopak se od nás očekává, že budeme pro partnerské autorské agentury jakousi uměleckou laboratoř, která díky svým schopnostem kreativity jejich originální verzi obohatí zcela novým zpracováním. A už párkrát se mi stalo, že jsem při návštěvě nové premiéry v Londýně zaznamenal v in-

scenaci, kterou jsem předtím režíroval u nás, celé scény, které byly převzaty z mých inscenací. Zcela stejnou svobodu při režírování mám i v zahraničí. Vlastně si ani neumím představit, že bych měl někdy režírovat repliku nějaké cizí inscenace.

Jak to vlastně funguje už při zkouškách, českém překladu a podobně? Už tehdy je muzikál pod „dozorem“ vlastníků práv?

Existují díla, u kterých musíme například agentuře poslat ke kontrole překlad překladu textu. To znamená, že se český překlad musí doslovně přeložit například do angličtiny. Jedná se však vesměs o tři až čtyři písňové texty. Často je taky vyžadována písemná režijní a výtvarná koncepce včetně návrhů. Nikdy jsme však nezažili žádnou kritickou poznámku.

Ještě před uvedením v Brně jsi vedl režijně vzniklý muzikál pro letní scénu ve Švýcarsku. Kdo další z Brna na tomto uvedení spolupracoval?

Naše divadlo kooperovalo na výrobě scény a připravilo kompletní kostýmní výbavu, Tomáš Kůfhaber vytvořil nové hudební aranžmá a Andrea Kučerová byla autorkou kostýmních návrhů.

Bude švýcarské provedení totožné s brněnským nebo existují nějaké rozdíly (nejen u Horečky sobotní noci), se kterými musí autor počítat vzhledem k publiku, pro které se hraje?

Inscenace bude podobně jako předtím například *TITANIC* jiná především ve scénografickém řešení. Ve Švýcarsku se inscenace hraje u jezera s tribunou pro 1800 diváků, scéna je 44 metrů ši-

Každá inscenace je specifickým autonomním uměleckým dílem a já je mezi sebou neumím srovnávat. Co je u *Horečky* zvláště výjimečné? Představitel Tony Manera, kterého ve filmu hrál John Travolta, v divadelní verzi skutečně, jak říkáme v divadle, „nesleze“ z jeviště. Hraje, zpívá a tančí od samotného počátku až do konce. Jedná se o naprosto extrémní výkon!

Který titul ze zahraniční produkce a pod ochranou práv byl ten první, který se podařilo do Městského divadla dostat?

První mezinárodní představení s přídomkem proslulé, které přišlo do našeho divadla přes agen-

rozhodlo, že jsme dostali ke zpracování a předvedení i *Čarodějky*, o které jsme usilovali. To bylo zřejmě největší a nejsložitější martyrium, které se však už doufám podařilo navždy překonat. Rozumí se samosebou, že když nyní získáme práva na kteroukoli novou inscenaci, tak vždy, když ji uvedeme, přijedou ze zahraničí ochránci práv a koukají, co jsme s ní provedli. Kdyby – byť to děláme podle svého vkusu, podle svého názoru a ve svém stylu – se jim to jakkoli nelíbilo, jistě by odstartovali velmi vážné rozpravy, kterých bych se já osobně zúčastnit nechtěl. Zatím se nic takového nestalo a naopak ve většině případů byli posuzovatelé nadšeni.

Funguje na divadelním trhu v naší zemi něco jako rivalita?

Pokud nějaká existuje, tak se musím přiznat – a to nejen za sebe, ale za celé naše divadlo – že mě tato otázka nijak nevzrušuje. Protože města s divadly jsou u nás od sebe poměrně daleko. A to, co se děje v Brně, je zajímavé pro brněnské obecnstvo. Neumím si představit, že by se někdo dejme tomu z Plzně přijel podívat na divadlo v Brně. Tedy možná se to někdy stane, ale je to tak zanedbatelný počet, že nad tím není potřeba nějak přemýšlet. Divadla jsou

doménou svého města a Česká republika není v tomto ohledu tak maličká, abychom si lezli navzájem do zelí.

Poměrně často se stává, že se svým divadelním kumštem vyjždíte za hranice. Dokáže takový export umění Brno u svého souboru ocenit?

Jsem přesvědčený o tom, že lidé, tedy diváci, jsou si tohoto faktu velice dobře vědomi, stejně tak jako jsou si vědomi toho, že když k nám přijdou, stanou se svědky něčeho nevídaného. Protože inscenace, které uvádíme my, jsou v mnoha ohledech zcela srovnatelné s tím nejlepším, co se odehrává na jevišti v Londýně nebo New Yorku. Byť je asi hloupé, že to říkám já.

Existuje nějaký titul, po kterém divadlo, Stanislav Moša už dlouho pošilhá a zatím se jej nedaří do Brna dostat?

Máme „spadeno“ hned na několik nádherných titulů, o které usilujeme delší dobu, a věřím, že je všechny postupně naši diváci uvidí. Děláme pro to všechno. Konkrétní názvy si však dovoluji zatím neuvést. A teď už se musím omluvit. Běžím na další zkoušku. *Horečka* si vyžaduje přece jen maximální nasazení všech.

Text: Miroslav Homola, foto: jeř Kratochvíl

Horečka sobotní noci je pro hlavního představitele extrémně náročný výkon.

roká a dosahuje výšky i 18 metrů! Jiná bude jak scéna Christopa Weyerse, tak i moje režie. Choreografie Igora Barberiče, která je ve Švýcarsku úchvatná, bude u nás stejná, jen prostorově jinak řešená. Budeme mít větší obsazení i orchestr a jiné budou i kostýmy.

Je v něčem ve srovnání s dalšími „osvědčenými či notoricky známými tituly“ Horečka přece jen jiná, zvláštní, výjimečná?

tury, bylo *West Side Story*. Nedá se však říct, jestli jeho zpracování bylo složitější než ostatní, které po něm následovaly. Každá inscenace má totiž svoji cestu ke svému uvedení, ovšem ten nejproblematičtější přechod přes hranice měly *Čarodějky z Eastwicku*. Do té doby nás totiž zahraniční produkce ve Velké Británii víceméně přehlížely, nebraly vážně. Potom se přijely podívat na *Olivera!* (premiéra v září 2005) a to

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Nová třída GLA

Cena nového modelu od

640 000 Kč

bez DPH

Brno-Vinohrady, Žarošická 17

Bc. Daniel Trávníček

+420 602 372 549, travnicek@hosekmotor.cz

Cena vozu na **operativní leasing** od**9 900 Kč měsíčně**

bez DPH, 24 měsíců, 13 000 km/rok

Brno-Jih, Vídeňská 100a

Radim Cibulec

+420 730 553 865, cibulec@hosekmotor.cz

www.hosekmotor.cz

HRAJEME

René Levinský: DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

Bohumil Plánovský, vedoucí skupiny Biochemie a molekulární biologie Ústavu chemické ekologie AV ČR dosáhl na metu nejvyšší – podařilo se mu objevit mechanismus vzniku nového druhu, a tedy podstatu evoluce. Při této příležitosti napadne jeho dávného přítele Adama Šmída, že bude genom sekvencovaný Plánovským analyzovat ze svého pohledu, z perspektivy matematického lingvisty. Budeme-li genom chápat jen jako posloupnost dvaceti písmen, které kódují jednotlivé aminokyseliny, není náhodou v genomu zašifrován nějaký vzkaz od bytosti či bytostí, které nás stvořily? Pokud jsme tedy byli stvořeni, samozřejmě.

Toto je výchozí situace nové komedie René Levinského, kterou v premiéře uvedlo v listopadu 2016 Národní divadlo v Praze. V Městském divadle Brno se v režii Hany Burešové hra ale představi v modifikované verzi: odehrává se na brněnských vědeckých ústavech i v brněnských restauracích a její veliké finále probíhá v parku pod Špilberkem.

Otázky, které nová Levinského hra klade, jsou vlastně docela staré. Můžeme (a smíme) lidský genom modifikovat a stvořit „nového lepšího člověka“? Kdo je vyvolen, aby vyzval lidstvo na novou cestu? Hra o světě vědy i pavědy, spolu Sisyfos, o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál vznikla v tiché úctě k podivuhodné životní cestě Iljy Ripse.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Alena Antalová, Svetlana Janotová, Igor Ondříček, Viktor Skála, Ivana Vaňková, Aleš Slanina, Jan Mazák, Miloslav Čížek, Rastislav Gajdoš a další.

John Steinbeck: O MYŠÍCH A LIDECH

Proslulý americký spisovatel napsal na základě vlastních zkušeností v roce 1937 příběh o dvou tuláčích, kteří se nechávají na farmách najímat na sezónní práce. Slaboduchý hromotluk Lennie Small a jeho ochránce George Milton přicházejí pracovat na raně do Salinaského údolí v Kalifornii. Mají sen, že si za vydělané peníze pořídí

vlastní domek s hospodářstvím. Georgeova snaha uchránit Lennieho před zlem okolního světa se však ukáže jako marná. Lennie, který si kvůli mentálnímu postižení není vědom své obrovské síly, rád hladí hebké věci. Tato záliba, jejíž důsledky vyhnaly oba přátele z předešlého působiště, ústí i zde v tragédii, kterou předznamenává silákově smrtící laskání myši a štěněte. Lennie nechťe zlomí vaz mladé ženě, jež se mu plná obdivu k jeho síle pokouší přiblížit... Působivý a silný příběh je osobitým komentářem bezmocnosti lidských iluzí a nejistoty osudu.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jakub Uhlíčník, Ondřej Studénka, Kateřina Marie Fialová, Karel Mišurec, Viktor Skála, Martin Havelka, Igor Ondříček, Ladislav Kolář a další.

Bruce Joel Rubin, Dave Stewart, Glen Ballard: DUCH

Legendární příběh o neomezené síle lásky je známý ze slavného filmového zpracování Jerryho Zuckera z roku 1990. Patrick Swayze a Demi Mooreová v hlavních rolích tenkrát okouzlili diváky pohádkovým vyprávěním o tom, jak může skutečná láska překonat i samotnou smrt. Sam a Molly jsou šťastný pár, jenže Sam je jedné noci zavražděn. Jeho duch ovšem zůstává na zemi, protože nenalezne klid, dokud svou nespravedlivou smrt neobjasní. Příběh kombinuje romantickou zápletku s detektivním případem, v němž postupně vychází najevo, že za Samovou smrtí stojí jeho kolega z banky. Samův duch prostřednictvím praštěné šarlatánky Mae s Molly komunikuje a snaží se ji chránit. Ve filmu Mae hrála Whoopi Goldbergová a na rozdíl od hlavních protagonistů proměnila nominaci na Oscara v zisk této populární ceny. Oscara získal film i za scénář.

Muzikálová verze zachovává původní syžet, který umně kombinuje milostný příběh s komediálními a dramatickými prvky. Zároveň posouvá hranice inscenování používáním nejmodernějších technologií, které na jevišti umožní prolínání skutečného a nadpozemského světa.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Lucie Bergerová nebo Svetlana Janotová nebo Ivana Odehnalová, Aleš Slanina nebo Dušan Vitázek, Markéta Sedláčková nebo Andrea Zeloová, Robert Jícha nebo Ondřej Studénka a další.

PROGRAM ZÁŘÍ

PROGRAM ŘÍJEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

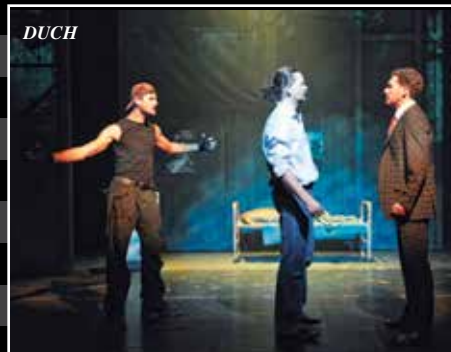
HUDEBNÍ SCÉNA

11.9. po	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	AB1
12.9. út	14.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	
12.9. út	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	E2
13.9. st	19.00	Dvojitá rezervace	
14.9. čt	19.00	Dvojitá rezervace	zadáno
15.9. pá	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	E5
16.9. so	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	P
17.9. ne	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	
18.9. po	18.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	SP
19.9. út	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	AB2
20.9. st	19.00	Skleněný pokoj	M2017

13.9. st	19.00	Noc na Karlštejně	
14.9. čt	19.00	Noc na Karlštejně	
17.9. ne	18.00	Chaplin	
18.9. po	18.00	Chaplin	PPP/P18
19.9. út	18.00	Chaplin	PP1/PP2
20.9. st	19.00	Chaplin	

22.9. pá	18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
23.9. so	14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	zadáno
23.9. so	18.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
24.9. ne	14.00	Sněhurka a sedm trpaslíků	
27.9. st	19.00	DUCH	
28.9. čt	14.00	DUCH	
28.9. čt	19.00	DUCH	
29.9. pá	19.00	DUCH	

21.9. čt	19.00	Skleněný pokoj	T2017
22.9. pá	19.00	Splašené nůžky	
23.9. so	19.00	Splašené nůžky	
24.9. ne	18.00	Skleněný pokoj	
25.9. po	19.00	Skleněný pokoj	X2017
26.9. út	19.00	O myších a lidech	
27.9. st	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	A3
28.9. čt	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	A4
29.9. pá	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	AB5
30.9. so	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	AB6

1.10. ne	19.00	Jméno	
2.10. po	19.00	Malý rodinný podnik	Z2017
3.10. út	19.00	Malý rodinný podnik	A2017
4.10. st	19.00	Malý rodinný podnik	R2017
5.10. čt	19.00	Žitkovské bohyně	
6.10. pá	19.00	Žitkovské bohyně	
7.10. so	18.00	Žitkovské bohyně	

8.10. ne	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	D
9.10. po	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	A1
10.10. út	19.00	Dotkní se vesmíru a pokračuj	A2
11.10. st	19.00	Mrtvé duše	
12.10. čt	19.00	Mrtvé duše	
13.10. pá	19.00	Dvojitá rezervace	
14.10. so	19.00	Zamilovaný Shakespeare	
15.10. ne	18.00	Zamilovaný Shakespeare	
16.10. po	19.00	Zamilovaný Shakespeare	
17.10. út	18.00	O myších a lidech	
18.10. st	19.00	O myších a lidech	
19.10. čt	19.00	Charleyova teta	
20.10. pá	19.00	Charleyova teta	
22.10. ne	18.00	Splašené nůžky	

23.10. po	19.00	Zdenek Merta u klavíru	
24.10. út	19.00	Ryba potmě	
25.10. st	19.00	Ryba potmě	
27.10. pá	19.00	Donaha!	
28.10. so	19.00	Donaha!	
29.10. ne	18.00	Donaha!	

1.10. ne	19.00	Bítlis	
2.10. po	19.00	Bítlis	
3.10. út	18.00	Bítlis	
4.10. st	19.00	Bítlis	
5.10. čt	18.00	Bítlis	
6.10. pá	19.00	Bítlis	

7.10. so	19.00	Bítlis	
8.10. ne	14.00	Bítlis	
20.10. pá	14.00	Děsnej pátek	
20.10. pá	19.00	Děsnej pátek	C5/E5
21.10. so	19.00	Děsnej pátek	P
22.10. ne	19.00	Děsnej pátek	D/E7
23.10. po	19.00	Děsnej pátek	A1/AB1
24.10. út	19.00	Děsnej pátek	C2/E2
25.10. st	19.00	Děsnej pátek	A3/AB3
26.10. čt	19.00	Děsnej pátek	C4
27.10. pá	19.00	Děsnej pátek	A5/AB5
28.10. so	14.00	Děsnej pátek	
28.10. so	19.00	Děsnej pátek	A6/AB6
29.10. ne	18.00	Děsnej pátek	
30.10. po	18.00	Děsnej pátek	SP
31.10. út	19.00	Děsnej pátek	A2/AB2

Nikolaj Vasiljevič Gogol:

MRTVÉ DUŠE

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pouť zchudlého šlechtice Čičikova, který si usmyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl britským kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmiřitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor.

Za svůj strhující výkon v hlavní roli získal Michal Isteník prestižní Cenu Thálie 2014!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Viktor Skála, Jaroslav Matějka nebo Rastislav Gajdoš, Jana Musilová, Lenka Janíková nebo Erika Kubálková, Eva Ventrubová, Lenka Bartolšicová a další.

Zdenek Merta:

ZDENEK MERTA U KLAVÍRU

Kdo zná Zdenka Mertu více než jako posluchač ze sedadel divadelních a koncertních sálů, ví, že je tento muž výborným a vtipným společníkem, šarmantním svědcečím nečekaných myšlenek a také pozoruhodným vypravěčem s uměním naslouchat jiným. Kromě toho je velmi dobrým klavíristou a ve svých pořadech autenticky využívá spojení praktického muzikanta, kreativního tvůrce a nevšedního moderátora – „talkmastera“.

Na hudbu bude pohlíženo z méně obvyklých úhlů – s prezentací různých hudebních žánrů a jejich přesahem do jiných oblastí života. Důležitou roli tu bude hrát také improvizace a kre-

ativita. Hudba zde bude tentokrát představena trochu jinak také díky jednoduchému výkladu, zábavné stylizaci i překvapivě pointě!

Pro tuto sezónu připravil Zdenek Merta cyklus pěti večerů, kde se setkáte nejen s našimi muzikanty a zpěváky, ale také zajímavými hosty. V říjnu to budou František Segrado a Katarína Landlová, v prosinci se můžete těšit na Vojtěcha Dyka a Josefa Buchtu!

Larry David:

RYBA POTMĚ

Proslulý americký stand-up komik a sitcomový scenárista Larry David debutoval ve svých 68 letech na Broadwayi coby divadelní autor – a hned napoprvé se mu podařilo pokořit broadwayský rekord v počtu lístků prodaných ještě před premiérou (a to se průměrná cena za jeden lístek vyšplhala na neuvěřitelných 230 dolarů!!!). „Stojí *Ryba potmě* za ty stovky dolarů? Stojí, do posledního centu!“ napsal recenzent *Guardianu*.

Larry David totiž napsal brilantní současnou frašku, která plně prokazuje jeho léty cizelované mistrovství ve stavbě slovního i situačního vtipu. Inscenaci jsme vám představili pouhý rok a půl po jejím prvním uvedení v New Yorku v evropské premiéře a za nepoměrně nižší cenu!

Ryba potmě je příběhem ušlápnutého, sebeironického Normana a jeho excentrické dominantní matky Glorie, která se po smrti jeho otce nastěhuje k Normanovi domů a začne mu razantně organizovat život. Norman tak zoufale lavíruje mezi požadavky své matky, která se nesnese s jeho ženou Brendou, Brendy, která se nesnese s jeho matkou Glorií, a bývalé otcovy hospodyně Manuely, jejíž syn Diego se zesnulému podezřele podobá... Zdánlivě nekomičální téma rodinného úmrtí vyvažuje *Ryba potmě* brilantními woodyallenovskými dialogy. Role Glorie je výtečnou příležitostí pro první dámu českého divadla, paní Zdeny Herfortovou.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Viktor Skála, Zdena Herfortová, Katarína Ptáčková, Igor Ondříček, Kateřina Marie Fialová, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Josef Jurásek, Erika Kubálková, Mária Lalková a další.

NOREČKA SOBOTNÍ NOCI VE ŠVÝCARSKU

28. – 30. ČERVENA 2017

HOSTOVÁNÍ SLOVINSKO

ČERT TĚ VEM

Petr GAZDÍK

BRNĚNSKÉMU PROVEDENÍ JESUS CHRIST SUPERSTAR TLESKALO SLOVINSKO

Jeden z nejúspěšnějších muzikálů *Jesus Christ Superstar* v nastudování Městského divadla Brno (režie Stanislav Moša) si našel nové nadšené posluchače. Na divadelních festivalech otvírajících letní sezónu inscenaci tleskalo na přelomu června a července publikum ve Slovinsku. Po předvedení v přímořské Portoroži s plakáty Dušana Vitázka jako Krista vyprodala rocková opera o posledních dnech Spasitele i Maribor. Jaké to vlastně je vyjízdet z důvěrně známé budovy v Brně s „kůží na trh“ za hranice, jsme se zeptali asistenta režie inscenace, herce a také zástupce producenta Petra Gazdíka, který se svou rolí Jidáše stárne už více než deset let.

Jaké jsou tedy vzpomínky herce Petra Gazdíka, jehož je brněnská scéna i vzhledem k rodinné tradici bez nádsázky domovem, na první cestu s divadlem za hranice?

Na to si vzpomínám velmi dobře, i když nevím přesně, ve kterém to bylo roce, snad 1995. Byla to cesta do německého Karlsruhe se *Sny svatojanských nocí*. Tehdy jsem v nich ještě ani nehrál, ale Stanislav Moša mě a další dva či tři mladé kolegy vzal na cestu, kterou lze z dnešního pohledu nazvat studijní. Byla to prostě cesta za zkušenou. Demétrie jsem pak skutečně hrál nejen v Brně, ale právě i při cestách za hranice. Byly to takové skromnější jedno či dvoudenní zájezdy, kdy se na nás přece jen – například v Německu – ještě dívali trochu jinak než v současnosti.

Jak se takové cesty rodí v současnosti? Kdo a jak určí, kam divadlo vyjždí?

Je to většinou na pozvání, producent či promotér dané země musí zajistit veškeré věci okolo. Častokrát se jedná o zavedené festivaly nebo městské slavnosti, tak to bylo například ve Španělsku, promotér nabízel naše představení nejen divadlům, ale také místním radnicím. Promotéři hledají především kvalitu a známý titul, který

Petr Gazdík při interview ve slovinském Mariboru

snadněji vyprodá hlediště, jež jsou ve většině případů mnohem větší než to, na které jsme zvyklí v Brně. Obdobně je to v Německu, kde producenti navíc dokáží představení následně prodat i do jiných zemí. Jejich cestičky po Evropě jsou už vyšlapané, dělají to léta a nám se do tohoto systému podařilo docela dobře začlenit. A to hned v počátcích, tedy po pádu železné opony. Nabízeli jsme v té době vysokou kvalitu za bezkonkurenční cenu, což jistě hrálo roli také. Samozřejmě ne vždy můžeme pozvání přijmout. Práci nezkušeného či nekvalitního promotéra většinou odhalíte hned v počátcích. Někdy ale také ne, stalo se nám i to, že nejdříve vše vypadalo úžasně a pak se objevily nečekané problémy, které se přenesly také na nás. Je to jako při každé obchodní spolupráci a takové věci se někdy, byť zřídka, stávají. Z pohledu producenta je však pro divadlo vždy velmi dobré, když někým vystavět může. Nejenže se zvýší reprízovost daného představení, ale zvyšuje se také náš kredit

u zahraničních agentur, které poskytují autorská práva a jejichž kritéria jsou stále přísnější. Jsme pro ně významnějším partnerem. Dnes už to tak dávno není, dříve však pro ně Brno bylo neznámým pojmem.

A jaký je pohled z hlediska herce? Určitě si užil moře, třeba tam slavil i své narozeniny (6. 7. 1975), napadne třeba někoho...

I když se to možná bude zdát jako klíše, je to v první řadě zodpovědnost. A to i v případě, kdy dáváme takový titul, jako je již „zavedený“ *Jesus*. Když hraješ postavu typu Ježíš, Jidáš či některé další, je třeba dávat si opravdu velký pozor na odpočinek, fyzickou, hlasovou kondici atd. Zkaziti reputaci sobě, divadlu a vlastně i zemi, ze které jsme přijeli, opravdu nikdo nechce. Je to určitá sebekázeň, kdy je zapotřebí se hlídat zvláště při několikanásobně opakovaných představeních, abychom se dobře vyspali, nenachladili se z klimatizace během přejezdů a třeba i to, abychom si nedali někde víc pív, než je zdrávo.

Takže já – a to si rozhodně nestěžuji – jsem dnes na sluníčko a do moře mohl jen na chvíli, pak jsem se snažil před představením spíš odpočívat, rozezpívat a soustředit. A podobně na tom byl, co vím, i Dušan Vitázek. Dále jsou to už jen samé „výhody“. Především to, že se můžeme potkat s jinými divadly, novými kolegy, divadelním prostředím, publikem. To vše přináší, nazval bych to, „pozitivní zářezy“ do hereckého sebevědomí. Když odvedeme dobrou práci v cizím jazyce v aréně pro 2000 diváků, která stojí, tleská a křičí bravo, je to skutečně velké zadostiučinění. A pak je tu spousta specifických situací a zážitků, o kterých se dlouho v souboru mluví a svým způsobem ho spojuje. Mohou to být klidně třeba i nenadálé problémy na cestách. Tak tomu bylo právě i ve Slovinsku, kde nám představení v Portoroži přerušila velmi (!) silná bouře. Musela se vypnout světla, poslední píseň před přerušením tedy z půlky odezněla ve tmě, pak doslova poryv větru smetl herce i muzikanty z jeviště, následně se uklízelo 40 minut jeviště i orchestr od vody. Všichni však byli plni chuti a odhodlání dohrát

představení do konce. A o to větší byl pak aplaus diváků, když se nakonec s úspěchem dohrálo. Ocenili samozřejmě nejen náš výkon, ale i vytrvalost.

Co bývá na přípravách vystupování v zahraničí nejsložitější?

Záleží na tom, o jaký titul se jedná. Pokud jde o zcela nový, tak je to samozřejmě mnohem delší zkoušení, ovšem i představení už zaběhnuté si vyžaduje čas, Slovinsko se například chystalo zhruba měsíc. Krom zkoušek hereckého obsazení, které je vždy trochu nové, jsou velmi důležité přípravné práce techniků a veškerého zázemí, jevištní techniky, osvětlovačů a především pak zvukařů, kteří mají zvláště náročný úkol. Každý prostor je jiný, každý má jinou akustiku, a i technické vybavení bývá rozdílné. Proto také jako první, než vycestujeme my ostatní, se s navštíveným prostorem seznamuje technika.

S Dušanem Vitázkem hrajete svoje role Ježíše a Jidáše od prvopočátku. Dokážete si představit, že zradíte za krvavé peníze na jevišti někoho jiného? A najdou se rozdíl i v publiku?

Naše role jsou samozřejmě alternovány, ale je fakt, že asi nejčastěji jsme hráli právě spolu. Vztah dvou herců hrajících Ježíše a Jidáše je skutečně alfou a omegou představení. Kdybych si na jevišti, ale myslím, že i mimo něj, s Dušanem nerozuměl, tak bych byl jako Jidáš ztracen. Herecké partnerství, stejně jako vztah těchto dvou lidí, jsou zde nesmírně důležité. Tento vztah se přelévá do situací a ovlivňuje přímo i další kolegy na jevišti. Všichni pak musí přesně vědět, o co v každé minutě příběhu jde, ne-

boť forma muzikálu je vlastně „stříhová“, kontinuitu dotvářejí především aktéři samotní. I proto se snažím, také jako asistent režie na zkouškách, vyprávět „naš“ příběh pořád dokola, aby celý soubor nezapomněl, co přesně která „písníčka“ znamená, oč v ní emocionálně jde a kam posouvá děj. Každé nepatřičné polevení je poznat, nejsou-li všichni jednoho ducha, dva snažící se sólisté mohou být velmi rychle za blbce. Nikdy to však není úplně stejné a nikdy není stejné ani publikum.

S Dušanem Vítázkem v rockové opeře *Jesus Christ Superstar*

Velmi silně si vzpomínám na zážitek z vídeňského Raimund Theater, kde je snad 1800 míst a bylo zcela vyprodáno. Poté, co zazněly první tóny předehry, se diváci jakoby naklonili směrem k nám a do svých sedaček se zase opřeli až s posledním tónem představení. Byli to fanoušci zvyklí na kvalitu z celého světa a bylo zjevné, že si právě tento kus přišli vyloženě užít. Byl to úžasný zážitek, kdy mimo jiné po představení stála tleskající stovka lidí u zadního vchodu divadla. Podobné to snad bylo jen ve Španělsku, hráli jsme tam *West Side Story* a po odehrání stála zhruba třetina diváků před hlavním sálem a tleskala ještě, když jsme vycházeli na ulici. A i když právě ve Španělsku musí herec, hraje-li venku, počítat s tím, že divák při sledování třeba večerí nebo popíjí, děti pobíhají, vyskakují na jeviště, vždy je vnímavý a velmi emotivně to s vámi prožívá. I takové jsou zážitky z divadelního cestování a nedá se na ně zapomenout. A mimochodem s léty a rolí Jidáše můžu sledovat i něco jiného.

Když jsem se ve Slovinsku připravoval na zkoušku a ptal se paní kostymérky, jestli budou kalhoty v pořádku, dostalo se mi odpovědi, že samozřejmě, neboť mám sice původní, ale před čtyřmi léty na Maltě jsem je obléknul. Teď mi padnou dokonce o trochu líp než na Maltě, takže podle kostýmu můžu sledovat, jak se můj organismus vyvíjí. (smích)

Na co se pod vaším režijním vedením můžeme těšit po prázdninách?

Mám radost, že jsme objevili zase úplně novinky v oblasti autorské tvorby světového hudebního divadla. Ta první se dle mých informací ještě nikde nehrála, pouze v takovém přípravném divadle v Kalifornii, kde se říká, že když tam se něco podaří, následná cesta je přímo na Broadway. Nám se, vlastně náhodou, podařilo k takto právě vzniklé inscenaci dostat. Díky našemu dobrému jménu a úspěchu s uváděním *Mary Poppins* jsme byli pozváni agenturou Disney Theatrical na evropské setkání nejvýznam-

Děkovačka muzikálu v Mariboru

nějších světových producentů v Berlíně, kde jsme jako dárek dostali CD titulu, který právě „Disney“ zařadil do svého portfolia. Jmenuje se *Freaky Friday* – dříve slavná filmová komedie u nás uváděná pod názvem *Mezi námi děvčaty*. Výborná hudba, pro divadlo upravený scénář, komedie o kouzelném přeskoku duše matky do těla dcery a naopak. Co si přát víc? Premiéru plnou zápletek, u nás uváděnou pod názvem *Děsný pátek*, připravujeme na 21. října. V hlavních rolích se objeví Alena Antalová a Ivana Vaňková v postavě matky a Viktória Matušová s Kateřinou Marií Fialovou v roli jejich dcery. Druhou věcí v mé režii je muzikálové drama, které je jednou z nejsilnějších věcí, jež jsem měl možnost v posledních letech vidět. V originále se anglický muzikál jmenuje *Imagine this (Představ si)*. Je to příběh židovské herecké rodiny ve varšavském ghettu, kterou čeká transport do Treblinky. Táta rodiny připraví nacistům osobitý vzdor, kdy jim hrají adaptovanou *Salome*, příběh o židech

opevněných v pevnosti Masada v Judské poušti obléhané Římany. Příběh odehrávající se „na jevišti“ se vlastně prolíná s tím, který sami prožívají. I přes dramatickosti příběhu jde o děj, ve kterém nechybí osobitý židovský humor. Je to velmi silný příběh a já věřím, že bude mít u diváků úspěch. Premiéra by měla být v půlce března. Krom těchto inscenací však chystáme mnoho dalšího a krásného. Stanislav Moša připravuje *Horečku sobotní noci* či *Lakomce* s Bolkem Polívkou v titulní roli, sezónu otevírá komedie *Dotkni se vesmíru a pokračuj* v režii Hany Burešové, přiletí za námi ještě jednou *Mary Poppins* a v režii Stanislava Slováka chystáme například muzikál pro Činoherní scénu *Ženy na pokraji nervového zhroucení*. A to jsem nevyjmenoval vše...

Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl

BRNĚNSKÉ KOLO JE KOMEDIÁLNÍ POHÁDKOU S PARODICKÝM PODTEXTEM

Mendel, Edison a bratři Pospíšilové. Nataša Gollová i kolář Birk, jenž údajně dokázal za jediný den porazit strom, vyrobit z něj kolo a dokutálet

ho z Lednice do Brna. Také tato jména známých osobností se splétají v novém muzikálu *Brněnské kolo*. (...) Inscenace inspirovaná historií Brna je zábavnou hudební pohádkou pro dospělé splňující kritéria odlehčené letní zábavy, v níž nechybí parodické výstupy a odkazy k pop-kultuře. Autorské trio Stanislav Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán již pro Městské divadlo napsalo a nastudovalo mnoho různorodých titulů. (...) A i tentokrát toto trio doplnil hudební skladatel Karel Cón, jemuž se v *Brněnském kole* podařilo s pomocí živého orchestru přenést do hudební roviny to, co v sobě nese text: parodii, vtíp a nadhled. (...) Vtípně napsané jsou figury zlodějků hledajících Věstonickou venuši, Jakub Uličník a Ondřej Studénka jimi na scénu vnášejí cosi

z někdejších veksláků i stávajících městských lůzrů. Hlavní roli profesora Cajthamla zdařile ztvárňuje Michal Isteník, který se poctivě popasovává se všemi úskalími této veskrze kladné postavy. Příběh inscenace o Birkově kole i tajemném stroji postaveném Edisonem je fikcí, byť se opírá o reálná fakta. Pohrává si s fantazií a tak trochu i s divákem. Pokud publikum na tuto hru

přistoupí a udrží si nadhled, čeká jej zábavný večer s originálním příběhem.

Markéta Stulířová,
Brněnský deník, 19. 6. 2017

BRNĚNSKÉ KOLO SE VTÍPNĚ VALÍ (...)

Brněnské kolo, tedy nová hudební komedie z produkce Městského divadla Brno, se přiklátilo do Biskupského dvora. Titul je dalším autorským příspěvkem v sérii zdejších open air představení, která využívají magické kulisy komplexu historických budov s katedrálou v pozadí. Zábavná šarada spojuje historická fakta i místní legendy s muzikou a s fantaskní pohádkovou story. (...) Název představení samozřejmě odkazuje ke známé pověsti o kolářii

Birkovi, který v roce 1635 údajně za jediný den dokázal porazit strom, vyrobit z něj kolo a dokutálet je z Lednice do Brna. Tento borec je také jednou z hlavních postav, i když zobrazované jmenované kolo je tady ve finále zcela něco jiného, a sice krycí název pro tajemný stroj zkonstruovaný v 19. století. (...) Nu a do defilé skutečných i legendárních postav se ještě přimíchá Thomas Alva Edison, který do Brna přijede za svým přítelem profesorem Cajthamlem a který je vlastně protagonistou kusu. A aby toho nebylo málo, jsou ve hře jako hlavní hrdinové ještě tři děti (ratolesti herečky Aleny Antalové) a trio tajemných muzejních strážců, kteří jsou vlastně éterické bytosti. (...) Příběh hudebně dotvořil Karel Cón. Diváka čeká v podání živého komorního orchestru (9 hráčů), který je usazený v malebném podloubí nad hlavami herců, desítky songů. A protože sám scénář je prošípaný parodickými odkazy na leccos (herectví, divadelní praxe, operetní i popová kliše atp.), dělá to podobné i Cónova hudba. (...) S hlavní rolí profesora Cajthamla se s úspěchem popasoval Michal Isteník, který se nebojí někdy adekvátně přitlačit na pilu, aby toto hraní v plenéru mělo patřičný efekt. Když ho mučí dva zloději a vyhrožují mu, ať konečně zazpívá, a tedy prozradí něco o cenném exponátu, reaguje s tím, že mu vždy všichni říkali, aby namísto zpěvu raději držel pusou. Což je zčásti interní profesní legiřka, kterými se to v textu hemží. (...) Ostatně všechny vtípky à la Brno tady spolehlivě fungují. (...)

Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 19. 6. 2017

ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ DRÁSAJÍ DUŠI V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

Divadelní režisér Dodo Gombár napsal pro Městské divadlo Brno novou adaptaci románu Kateřiny Tučkové *Žítkovské bohyně*. (...) Gombárovo brněnské zpracování vyniká především prolínáním časových rovin a dějových linií. Takto se v úvodu setkáváme s čtrnáctiletou Dorou Idesovou, která v internátě trpí odcizením od ostatních a také krutostí vychovatelky Hrtoňové (překvapivě proti typu výborně obsazená Alena Antalová). Střídavě sledujeme i pátrání dospělé (asi třicetileté) Dory po své minulosti a alter ega se několikrát na scéně střetnou. Děj není vyprávěn chronologicky, přesto je srozumitelný, pokud je divák ochotný sledovat dění velmi pozorně. (...) Scénografií v první polovině dominuje velká klec ve středu jeviště, která je na první pohled šatnou na internátě, ale v symbolické rovině je prostorem, kde se postavy setkávají se zlem a kde se nachází, když jsou nedobrovolně odstřiženy od ostatních. Klec se tedy stává psychiatrickou léčebnou, kam je umístěna Surmena (Erika Kubálková), nebo místem, kde je mučena Kateřina Shánělka (Eliška Skálová). Všech dvanáct hereček je výborně obsazených.

Jako vždy vynikající Svetlana Janotová v roli dospělé Dory po téměř celou tříhodinovou inscenaci nesleze z jeviště a z Dory dokázala vytvořit silnou i citlivou hrdinku. (...) Z ostatních zaujala v roli tajemné Janigeny Radka Coufalová nebo Ivana Vaňková jako matka Dory. Jediný mužský protagonista Vojtěch Blahuta zazářil v náročné roli Jakoubka postiženého Apertovým syndromem. Kromě výborného ztvárnění handicapovaného chlapce Blahuta dokázal plynule přecházet do postavy otce Dory i jiných mužských postav. (...)

Pavla Haluzová,
www.eurozpravy.cz, 4. 6. 2017

NOVÝ POKUS O ŽÍTKOVSKÉ BOHYNĚ

Dodo Gombár se jako režisér a dramaturg setkal s románem Kateřiny Tučkové podruhé, tentokrát v Městském divadle Brno. (...) Příběh žen nadaných léčitelkou schopností a darem budit víru v jejich nadpřirozenou moc dal odehrát na scéně Evy Jiřikovské uprostřed tří dřevěných stěn, které sugerují magický interiér: na každé visí po čtyřech výtvarných objektech připomínajících torza lidských těl deformovaná snad mučením. Doprostřed jeviště umístila scénografka kovovou

klec – reálný předmět a zároveň symbol omezení svobody. Nad jevištěm zářil světelný čtyřúhelník, který se v dramatickém okamžiku snesl k podlaze. Pouť diplomantky-etnografky Dory Idesové (Svetlana Janotová), nejmladšího potomka rozvětveného rodu bohyní, za poznáním rodinné minulosti a vlastní identity ztvárnil Gombár zpočátku jako horečný proud výstupů a dialogů. Valí se překotně, nutí hrdinky vstupovat do děje a odcházet z něj v okázalém spěchu, jež provází dupot bot a charakterizuje křik zdůrazňující konflikty. Záběry do minulosti, často odvyprávěné, nikoli předváděné, se prudce střídají s výstupy z přítomnosti. Tato metoda konfrontuje Doru s její mladistvou podobou (Nikol Wetterová), ale rovněž zahlazuje švy vyznačující nejen čas, ale i osobu. Režisér se navíc rozhodl většinu účinkujících svěřit dvě nebo tři postavy a mužské s výjimkou Dořina těžce postiženého bratra Jakoubka (Vojtěch Blahuta) obsadit ženskými představitelkami, zřejmě také proto, že úporně sledoval a zvýrazňoval motiv Dořiny homosexuality. Alena Antalová tak ztělesňuje nejen vychovatelku Hrtoňovou, ale i jejího duchovního spřízně-

ce faráře Hofera, Barbora Krčmová a alternantka Elena Trčková zastávají kromě rolí Dořiny spolužačky Kláry, Kateřiny Divoké a Sousedky také úlohu Archiváře, Eliška Skálová propůjčuje tvář spolužačce Pavlíně a mimo to i dávné zmučené bohyni Kateřině Shánělce a Sousedce, Ivana Vaňková hraje Dořinu matku a jejího muže a vraha Matyáše, jehož repliky v druhé části hry na okamžik přebírá i Vojtěch Blahuta, Eva Jelínková je nejen bohyní Josifčnou, ale i estébákem Švancem a ani Radka Coufalová jako Janigena neunikla povinnosti promlouvat a jednat občas coby Muž. Jen kmotru a sousedku Baglárku v podání Drahomíry Hofmanové a Dořinu tetu Surmenu představovanou Erikou Kubálkovou neobdařil režisér a dramaturg zdvojením jejich partů. (...)

Milan Uhde,
Divadelní noviny, 3. 6. 2017

Z ČASŮ, KDY SE NA KOPANICÍCH BOHOVALO

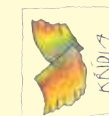
(...) V *Bohyních* v Brně vsadili na obecnější polohu konfrontace mýtu a reality. (...) Zlo zastupuje Jidáš – Alena Antalová v rolích inkvizitora, vychovatelky, fanatického velebníčka, psychiatra a dalších dohlížitelů na poslušnost lidu za všech režimů. Jenomže bohyně v Žítkově léčily, věštily, čarovaly i proklínaly s Bohem ve štítu. Proto biblický tucet, a Jidáš, po zradě nahrazený apoštolem

třináctým. Třináct je akterů nové Gombárovy verze. Dvanáct hereček a Vojtěch Blahuta v roli postiženého Jakoubka, bratra ústřední hrdinky Dory Idesové nímrající se v minulosti ve snaze odhalit rodinná tajemství, a marně se pokoušející odkrýt racionální jádro bohování. Nakonec přichází oběť a trnová koruna: vykoupení kraje i lidí v něm? Její pouť, to je další biblický příměr. Podobá se Ježíšově křížové cestě, což potvrzuje znovu čaromocná výprava Evy Jiřikovské s kalvárií, na které jednotlivá zastavení tvoří divoké, pokroucené samorosty z bělokarpatských smrčín. A s emočně exponovaným kontrastem rudé (Antalová), černé (Svetlana Janotová v roli Dory), šedé (Nikol Wetterová – mladá

KŘÍDLA 2016/2017

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Friedrich Dürrenmatt / Frank V.
Jiří Brečka, Jan Rychlík, Vlastimil Hlída / Limonádový Joe
Marc Norman, Tom Stoppard, Lee Hall / Zamilovaný Shakespeare
Larry David / Ryba polně

Thomas Meeran, Christopher Curtis / Chaplin
John Stemberk / O myších a lidech
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / Blits

Miloš Štědrňák, Milan Uhde / Víki kráčí za štěstím
Kateřina Tučková, Dodo Gombár / Žítkovské bohyně
Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / Bmērské lolo

Nejvýraznější tvůrčí počin
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, včesny, plakát, program atp.)

Dora), stylizovaného kopaničářského kroje s vyzývavou bělostnou neviností bohyňských Kateřin – Shánělký a Divoké. David Rotter vypravil Gombárovu inscenaci vším, co umí. V jeho partu zaslechne citlivé ucho hrozenkovské Kopanice i ornamenti minulého století v hávu současného rocku inspirovaného také poezií. (...)

Jiří P. Kříž,
Právo, 27. 5. 2017

VIKI KRÁČÍ ZA ŠTĚSTÍM (...)

(...) Otočná scéna Tomáše Rusína nás lehce zavede do šedivých sedmdesátých let minulého století, do temného období normalizace. Nejprve se ocitneme v prostřanství před panelákem, který si žije svým vlastním životem. Když se ukáže druhá strana kruhové scény, náhle se před námi objeví zcela jiný svět – svět kabaretu, nočních barů nebo Markova uměleckého bytu. Tyto dvě polo-

hy divácké fantazii zcela pro tento příběh postačí. Zbytek sedmdesátkové atmosféry dokreslí kostýmní složka z dílny Zuzany Štefunkové-Rusínové, která tematicky zapadá do děje. Naprázdno nevyjde ani nápaditá choreografie Jaroslava Moravčíka, která vyzní zvláště v podobě company, pěvecky i herecky se nejlépe prosadí v tanečně pěveckých číslech panelákových obyvatel nebo vystoupení dívčí šestice Sexy-tety, která slavného jazzmana, zpěváka a saxofonistu doprovází na jeho koncertech a vystoupeních. Hudebního nastudování se zhostil ostřílený brněnský muzikálový autor Miloš Štědroň spolu s hudebním skladatelem a předním autorem MdB Karlem Cónem. Hudební složku tvoří převážně swingové, bluesové a jazzové melodie, které prezentuje našlapaný místní orchestr v plném nasazení. (...) Herecky a hlavně pěvecky příběhu dominuje Lucie Bergerová v roli Viki. Její (nejen) pěvecká jistota a přirozenost na sebe zaslouženě strhává pozornost. Bergerová nabízí skvělý výkon, který rozhodně potěší. Výtečně jí sekunduje Petr Štěpán ztvárňující bouřliváka a místní hvězdu Marka Baštu. Bohémský floutek, který láme ženská srdce, Petru Štěpánovi sedí a diváci si jej v této roli jistě zamilují. Nezklame ani

zhrzená a opuštěná Baštova milenka Malášková, kterou ztvárnila Viktória Matušová, která každou rolí dokazuje kvalitní pěvecký potenciál. Humornou vložku do děje vsadí Jakub Przebinda v roli všudypřítomného papouška. A samozřejmě body chvály sklídí i šestice zpěvaček z Baštova kabaretu Sex-tety, které dodají příběhu potřebnou šťávu a říz. (...)

Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 18. 5. 2017

JANÁČKOVA AKADEMIE SLAVÍ 70. VÝROČÍ

Oslavy probíhají celý rok, jednou z větších akcí byl ve středu 31. května koncert studentů a absolventů muzikálových ateliérů. Konal se na Hudební scéně Městského divadla Brno. (...) V první půli slavnostního koncertu vystoupilo deset současných studentů 4. ročníku muzikálového herectví z ateliéru Petra Štěpána, člena MdB. Předvedli projekt *Kinovály*, pásmo ze světových i českých muzikálů, úspěchy s tímto vystoupením sklízejí na domácí scéně JAMU – v Divadle na Orli. Tam ale hrají jen se šesti hudebníky, na Hudební scéně je doprovázel 30členný divadelní orchestr. (...) Druhou část slavnostního večera uvedl rektor JAMU Ivo Medek. Z jeviště pak zazněly slavné muzikálové skladby z *West Side Story*, *Jesus Christ Superstar*, *Hair*, *Flashdance*, *Papežky*. Prezentovali se především domácí herci a zpěváci a samozřejmě absolventi JAMU – Dušan Vitáček, Jana Musilová, Petr Gazdík, Jiří Mach, Tomáš Sagher, vystoupila i mediálně velmi známá Hana Holišová. Divadelní orchestr vedl Dan Kalousek. (...)

(tr), www.brnozurnal.cz, 1. 6. 2017

VELKOLEPÝ OSLAVNÝ KONCERT K SEDMDESÁTINÁM JAMU

Deset studentů 4. ročníku muzikálového herectví brněnské JAMU zahájilo grandiózní koncert s názvem *Vivat Academia!* na prknech Hudební scény Městského divadla Brno a od samého začátku ukazovali, co a jak umí. Filmové hity z jejich představení *Kinovály* za doprovodu třicetičlenného orchestru MdB pod taktovkou Dana Kalouska dokázaly rozpumpovat téměř zaplněný sál a třeba píseň z bondovky *Golden Eye* nebo píseň z filmu *Tenkrát na západě* přímo rozbouřily publikum. (...) A po přestávce to byla ještě mnohem větší nakládačka emocí. Na jeviště totiž nastoupili dřívější absolventi muzikálového herectví JAMU, kteří dnes účinkují nejen v Brně, ale po celém Česku i Slovensku, a každý si přivezl své parádní číslo. Opravdu PARÁDNÍ. Lavinu spustil Petr Gazdík z MdB a ta se pak nezadržitelně valila z jeviště do hlediště, až zrak i sluch přecházel. A nebyla to jen sólová vystoupení, ale nakonec na jevišti stáli všichni a zpívali jak o život píseň z muzikálu *Hair*. (...) Muzikály jsou trendy, tak jen houšť!

Vratislav Mlčoch,
www.babocka.vram.cz, 5. 6. 2017

Texty jsou redakčně kráceny.

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní listek

Vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nepozdějí!

30. 11. 2017

Městské divadlo Brno

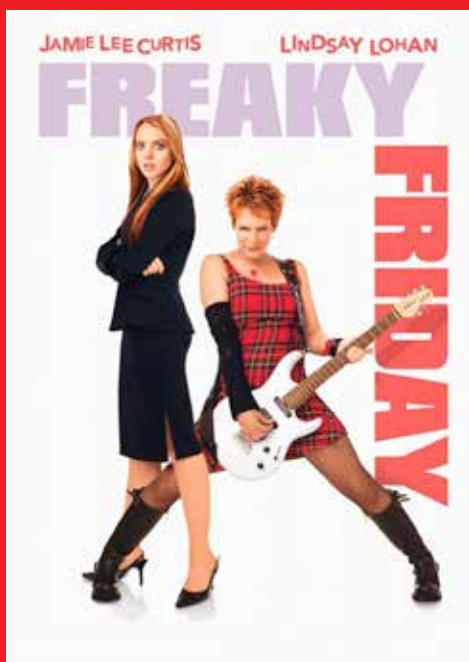
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420533316360
e-mail: komecni@mdb.cz

Jmenuje se Ellie, má šestnáct let, ve škole se jí líbí kluk Adam, ale netroufá si ho oslovit a má pocit, že jí celý svět, zejména její matka nerozumí. Katherine bude čtyřicet, zítra se podruhé vdává, touží po tom, aby vše bylo perfektní a moc by si přála, aby ji její dcera Ellie pochopila a nepovažovala ji za nepřítelku. Matka s dcerou. Ty dvě se prostě nedokáží domluvit, pochopit se, porozumět si navzájem, a tak se stane něco podivného, bláznivého, šíleného. Po jedné další hádce, kdy si obě přeji, aby ta druhá dokázala na svět pohlédnout jejíma očima, si vymění svá těla. Duše matky vstoupí do těla dcery a naopak. A tak začíná kolotoč bláznivých, nejen komických situací, v nichž naše hrdinky musí strávit den v cizím těle. Matka se tak pokouší vypořádat s divočinou střední školy, zatímco dcera zjišťuje, co všechno má jako dospělá, navíc den před svatbou, za povinností.

Pokud se vám zdá zápletka povědomá, není divu. Pravděpodobně jste viděli film Marka Waterse z roku 2003, v němž hlavní role hrály Lindsay Lohanová a Jamie Lee Curtisová. Snímek u nás uváděný s názvem *Mezi námi děvčaty* patří mezi oblíbené tituly komediálního žánru. Vznikl podle románu Mary Rodgersové z roku 1972 a jeho první filmová adaptace byla natočená již o čtyři roky později. V této komedii s českým titulem *Podivný pátek* hrála s Barbarou Harrisovou mladička Jodie Fosterová. A v roce 1995 vznikla další filmová verze, tentokrát ve studiu Walta Disneye zaměřená na mladé diváky. Není divu, že se nápaditá historika, v níž si matka s dcerou vymění těla a prožijí nejláznivější den v životě, dostala i na divadelní prkna.

Renomovaní autoři – skladatel Tom Kitt a autor písňových textů Brian Yorkey, kteří za svůj muzikál *Next to normal* získali v roce 2010 dokonce Pulitzerovu cenu – ve spolupráci s autorkou Bridget Carpenterovou upravili již několikrát zpracovaný příběh pro hudební divadlo. Muzikál *Freaky Friday* měl premiéru v roce 2016 ve Virginii a jeho broadwayská premiéra se teprve chystá. Naše divadlo tak bude druhým divadlem na světě, které má možnost jej uvést! Tento výjimečně vtipný muzikál nabízející jak velkolepou hudební show, tak strhující příběh navazuje na tradici již klasických a oblíbených titulů, které na jevišti přivádějí témata zpracovaná dříve ve filmu. Navazuje tak na tradici výjimečných titulů, mezi které patří například *Čarodějky z Eastwicku*, *Flashdance* či *DUCH*.

Děšnej pátek je komedií s lehkou pohádkovou až magickou zápletkou, vždyť matka s dcerou si zde vymění těla díky kouzelným přesýpacím hodinám, zároveň ale nabízí satirický vhléd do života jedné ne zcela běžné rodiny a v rytmu velkých muzikálových čísel, jímavých až rockových balad i songů dobré

populární hudby vypráví příběh, který je blízký každému, kdo kdy trochu bojoval s vlastními rodiči či dětmi, snažil se protlouct střední školou, hašteřil se se sourozenci či prarodiči či řešil problémy s láskou. V režii **Petra Gazdika** se můžete těšit na **Alenu Antalovou** či **Ivanu Vaňkovou** v roli matky a **Viktórii Matušovou** či **Kateřinu Marii Fialovou** v roli dcery. V roli snoubence uvidíte **Lukáše Vlčka** nebo **Petra Gazdika**, prarodiče hrají **Jana Gazdíková** nebo **Hana Horká** a **Ladislav Kolář** nebo **Jan Mazák**. V roli mladšího bratra Fletchera se na jevišti vrátí i přes svůj nízký věk již zkušeni **Adam** a **Josef Gazdíkoví**. Text pro českou premiéru, která je zároveň i premiérou světovou, neboť jde o první uvedení tohoto titulu po jeho zkušebním nastudování ve Virginii, přeložili **Petr Gazdík** a **Zuzana Čtveráčková**, kostýmy navrhla **Eliška Ondráčková - Lupačová** a scénu vytvořil **Emil Konečný**. Orchester našeho divadla vede a hudební nastudování mají na starosti **Dan Kalousek** a **Jakub Židek**. Diváci se také mohou těšit na další choreografie **Carli Rebecy Jefferson**, která pro naše divadlo již úspěšně několikrát pracovala. Premiéra proběhne 21. října 2017 na Hudební scéně.

-kl-

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

PS BRNO

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

deník

DOKOŘÁN ZÁŘÍ 2017
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
226. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 14. 7. 2017

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto jeř Kratochvil

Zadní strana:

Skleněný pokoj

foto jeř Kratochvil

SIMON MAWER, STANISLAV MOŠA
SKLENĚNÝ POKOJ

REŽIE STANISLAV MOŠA

DUCH

27. – 29. září 2017
na Hudební scéně

Muzikál *DUCH*, který vznikl na motivy stejnojmenného amerického filmu, v sobě umně propojuje romantiku, vtíp i napínavou zápletku. Příběh o síle lásky, která překoná samotnou smrt, o dopadení vraha i o napravení jedné prolhané šarlatánky vás doslova vtáhne do děje. A to samozřejmě také díky jímavé hudbě, energickými choreografiemi a především propracovanými divadelními triky a kouzly. *DUCH* je jedním z nejpropracovanějších muzikálových představení, které může divákovi současná česká scéna nabídnout!

BRNĚNSKÉ KOLO

aneb Jak ukrást
Věstonickou venuši

režie Stanislav Slovák

PREMIÉRA NA BISKUPSKÉM DVOŘE

16. ČERVNA 2017